

Tot de dood ons scheidt...

Corina, 43 jaar, maakt zich op voor de afscheidsdienst van Mark. Ze kijkt rond in de woonkamer, waar nog zoveel herinneringen liggen. Ze was nog bij Mark geweest in het hospice, de avond voordat hij stierf op 46-jarige leeftijd. Dat hij die nacht overleed, vernam ze van zijn broer, die haar een sms-bericht stuurde. Wrang, ze waren elf jaar samen geweest, waarvan ze er zeven hadden samengewoond, en

nu op de uitvaart was ze niet meer dan één van de bezoekers.

Het begon allemaal in februari 2012, toen Mark extreem vermoeid raakte en er na onderzoek bleek dat er sprake was van darmkanker met levermetastasen. De prognose was slecht, enkele maanden tot hooguit één jaar. De chemotherapie die bedoeld was om het leven van Mark te rekken, bleek niet aan te slaan. Mark probeerde nog een experimentele behandeling in het buitenland, maar uiteindelijk kon hij de kanker niet overwinnen.

De relatie van Corina en Mark voelde voor Corina de laatste jaren al ongelijkwaardig. Corina stoorde zich vaak aan de lange periodes van werkeloosheid van Mark. Corina werkte fulltime en droeg daarmee zorg voor het inkomen waarmee alle lasten betaald werden. Een inkomen van Mark zou een welkome aanvul-

ling zijn, waarmee ze zoveel leuke dingen zouden kunnen doen.

En toen die ziekte. Corina probeerde Mark positief te stemmen, samen nog iets van het leven te maken. Het mocht niet baten. De afspraak van 'we gaan dit samen aan' bleek ver te zoeken. Mark bracht hele dagen op de bank door, kwam tot helemaal niets meer. Steeds meer veranderde de rol van Corina in die van een man-

telzorger, en dit drukte teveel op haar. Ze voelde zich, naast haar werk, meer en meer gedwongen in een rol die haar niet paste.

De ziekenhuisopname was een keerpunt. Mark gaf aan niet langer alleen thuis te willen zijn. Corina voelde aan alles dat zij deze grote zorg-

vraag niet op zich kon nemen. Niet alleen kon ze de zorgvraag niet vervullen, ook haar fulltime baan maakte dat Corina niet hele dagen bij Mark kon blijven. De ouders, broer en zus van Mark wilden hem ook niet in huis nemen. De enige mogelijkheid die overbleef, was een hospice. Mark wist dat naar huis gaan geen optie was. Toch smeekte hij Corina om naar huis te mogen, en Corina voelde de beklemming toenemen. Niet alleen kon het niet, ze wilde het ook niet. Het werd haar steeds duidelijker dat ze voor zichzelf moest kiezen.

Wrang, ze waren elf jaar samen geweest, waarvan ze er zeven hadden samengewoond, en nu op de uitvaart was ze niet meer dan één van de bezoekers.

Corina kon er weer zijn voor Mark.

Corina

Ze voelde zich nog steeds betrokken bij Mark, maar het appèl dat hij op haar deed, kon ze niet langer opbrengen. Uiteindelijk besloot ze hem dit te vertellen, om weer tot zichzelf te kunnen komen en de beklemming kwijt te raken. De laatste weken van zijn leven bleef Corina Mark bezoeken in het hospice, om met hem mooie herinneringen op te halen, hem te steunen, er voor hem te zijn. En toch voelde het anders. Dat Mark nu 24-uursverzorging genoot, had haar een bepaalde rust gebracht, de beklemming verwijderd. Corina kon er weer voor Mark zijn.

De boosheid van de familie van Mark, die niks begreep van haar keuze, deed pijn. Het zorgde ervoor dat ze niet betrokken werd bij zijn afscheidsdienst, ondanks dat ze één van de laatsten was die hem zag en hem vasthield, elf jaar van haar leven met hem deelde en hem jarenlang onderhield. Het was het gevolg van Corina's keuze om voor zichzelf te kiezen. En toch... door trouw te blijven aan zichzelf werd het mogelijk om werkelijk authentiek en liefdevol afscheid te nemen... en is dat niet waar afscheid nemen in essentie over gaat?